

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Defensio || Philippi Melan||chthonis Contra || Iohannem
Ekivm || Theologiae || Professo||rem**

Melanchthon, Philipp

[Wittenberg], 1519

VD16 M 2926

urn:nbn:de:hbz:466:1-32534

positiones de indulgentiis
Sermo de penitentia
Resolutio de indulgentiis de indulgentiis
Ein Sermon von dem Ablass und was
Verlegung und Sünde und was
Ein Sermon von dem Ablass und was
Acta Caluiste prioratus cum racionibus Martinus
Responsio Martinus ad articulos Caluiste
Responsio Caluiste
Acta Martinus Augustus
Disputatio de iis et pro Martinus in studio
Disputatio et responsio Martinus cum quodam
Oratio de Caluiste
De ratione disputandi oratio de Caluiste
Præfatio Epistolæ ad durandam fidem et alia quædam
Resolutio super hoc de penitentia pape
Alia resolutio de eisdem sed de indulgentiis
Resolutio super hoc de indulgentiis
Oratio de longis articulis disputandi super hoc
Disputatio prima de iis et articulis de vaba
ad vaba per notarios et alia
Disputatio secunda cum Martinus
Disputatio tertia de iis et articulis
Epistola philippi Melancthonis de eisdem disputandi
Excursus de iis et articulis philippi
Defensio philippi cum articulis
Concordatio Suaeuij et Caluiste
Epistola Emperij ad Aegredorck
Ad Egredorck Emperiam Martinus additio
De venatione lutheriana

Solunones doctorum Wittenbergensium
Johanne Cocceio, Mithi Wittenbergensi &
Academice Lipsie & alia quorundam
Contra malignum Jo. Eckii Auditorium
Ad Jo. Eckium Epistolam Martini Lutheri
Appellatio Martini Lutheri
Appellatio Pausen

Liber primus opusculorum Martini Lutheri

Th. 6116

ERZBISCHÖFL.
AKADEMISCHE
BIBLIOTHEK
LEOSTR. 21
PADERBORN

Vgl. Harrassowitz, *Sp. Katalog* 328.

Defensio philippi melanctoni coram Emu

DEFENSIO
PHILIPPI MELAN
CHTHONIS CONTRA
IOHANNEM EKIVM
THEOLOGIAE
PROFESSO
REM.

D. othoni Bogman
Mu sagard

R

v

P H I L I P P V S M E L A N
C H T H O N C A N
D I D O L E C
T O R I
S A L .

Euulgata est superioribus dieb⁹ forte fortuna epla
quedã ad Oecolampadiũ mea in qua amico, & in-
tegerimo viro, & veri amantissimo paucis tantũ
capita quedam Lipsicę disputationis adumbravi,
magis quam descripsi, neq; n. a necessarijs operis
vacare id tẽporis diutius dabatur & pleraq; eius
certaminis eiusmõĩ fuerant, quę citra inuidiã per-
sequi nõ licebat. Iã & quedã leuiora videbãtur, quã
vt ijs amicũ longe fœlici⁹ occupatũ onerare. Atq;
in his p̄sente animo caui ne quẽq; offenderem qui
in om̄i cursu vitę meę nihil habeo prius, nihil dur-
co antiquius bonorũ gratia. Et vt Christianũ nõ est
male merito par referre, ita inhumanũ censeo nil
male meretẽ ledere, quo nomine cũ culpa tũ sus-
pitione culpę liberari facile spero. Iã & perspecta
eorũ qui disputauerũt virtus ac eruditio admonere
mei me potuit, ac persuadere ne quẽquã inciuili⁹
perstringerẽ, neq; n. tã stupidus sum vt nõ intel-
ligã quanto id meo periculo fieret. Breuiter sane
etiore apud me loco Oecolampadius est, quam vt
eius nomine ad calũniandũ quẽcũq; abui velim.
Proinde quẽcũq; cõplectit̄ eplã ad illũ mea simpli-
citer & fide historica, ita me deus amet, scripsi, ni

hil minus futurum putans, quā grauatim laturos
oīno quicūq; essent lecturi. Verū hāc iniquo fecit
animo Ekius, qui adeo non lesus est, vt grauius
multo queāt succensere mihi. D. Andreas Carol:
& Martinus Luther si nra maligne velint interp̄
tari, ad quos nō minus quā ad Ekiū pertinet, quod
de hoc toto gñe disputādi imo de plerisq; quæ in
disceptationē *αθεολογικῆ* inciderūt, dixi, Neq; arbi
tror Ekiū ipm adeo perfrieta fronte esse, vt neget
multa huius disceptationis Lapithas istos luciani
cos, quā theologos ppi⁹ retulisse. Fateor de Ekiō
paulo plura a me cōmemorātur, nēpe qđ ipius in
hac tota fabula primæ partes per omnia fuerit, vt q
vnus cū duob⁹ animo plusq; herculano cōgressus
sit. Atq; ea vel ob hoc a me accuratius obseruata
sunt, q; fere aut egregie arguta sunt, & vafra, aut
tale quiddā prę se ferunt, quod nescio quō visum
est mihi a theologica maiestate nō nihil abluere.
Quid em̄ referebat volgaria notare, insignia que
dam vt cūq; inter differēdum excepta cōmemini.
Ekiū tm̄ abest vt carpere voluerim, vt nō parū
argutarum etiam belle mihi ariserit. In quafdam
fortasse liberius lusi, quod vt facerem magis im
pulisit studium & anxia quēdā religio, qua videor
mihi sacris literis obnoxius esse, quā morb⁹ animi
eū audacius illas nō nūq; interpretaretur Eki⁹, quā pa
titur ratio, neq; n. refert q; magnis se autorib. tuet
quorū suam seq̄ tutū sit, Nā & hos q; fide secutus
A ij

lit postea docebimus, & nō statim pbare nos necesse est, si quid quacūq; ratione Ambrosius aut Hieronym⁹ dixere. Plane eo sum in sanctas lras animo, vt nihil indignius censeam quam ipas pro more humanarū fabulaz in varios sensus diripi, ac dilaniari, imo vt Penelopes telam texti & retexi, vt sua cuiusq; fert libido, vt interim taceā, quam sit impium scripturam rapi ad humanos affectus, & sancta sanctorū prophanis manibus, imo Idolothytis violari, quo nomine ipse scit Eki⁹ quid DE PLORATAE questionū THEOLOGIAE doceamus, quē tā clementer affectibus indulget humanis, quāq; huius se patronū & assertorem velit haberi. Habes candide lector epistolę meę consiliū & rationē, in qua siquid peccaui, veniā merebitur vel imprudentiā vel casus, certe fraudi dare nō licet, qm̄ ipse m̄hi cōsciū sum nō malignitate, nō odio id quidquid est, a me scriptū esse, vehementerq; doleo in hanc rapi aleam & in ea harena vt Pauli verbo vtar δεκτρισασθαι i qua vt caussā fortiter tuear auctoritate tamē aduersariū p̄mor, & vt om̄ia alia feliciter cedāt, tñ id quod lōge infestis, est, subinde calūnias alias alię serunt, & perpetuo qđ greci dicūt επισ επι αντιφουτεvei. Proinde cōsultū mihi videbatur surda aure, nempe κωπον βελος calūnias Ekianas p̄terire, cum q; eiusmodi fere sint, quas si conferas cum epistola mea facile videas responderi quid possit, tū q; ipse liber auctorū public⁹ satis nobis patrocinetur, Tamē quia

fic est amicis quibusdam visum, purgabo paucis
falsi crimen quod dissimulare, vt putant, nō ē satis
pium. Interim ita tēperabo argumentum, ne quid
vspiam petulanter, aut immodeste in Ekiū dictū
videri possit. Omnino. n. plurius est Christus mihi
quam hęc tam friuola calumnia.

1 Præter officium causatur Ekius factum q̄
publicarum capita quadam disputationis q̄ inter
partes conuenerit ne euolgetur disputatione priusq̄
de summa iudices decreuerint. Primū q̄ inter ptes
cōuenit vides ad me nō p̄tinere. Neq̄. n. quidquā
mihi cū Ekio rerū vnq̄ fuit, & Lipsicę pugne oci
olus spectator in reliquo volgo sedi. Deinde de
euolganda disputatione cautū est, at ego obiter &
pauculas tm̄ sentētiās decep̄si e quib. magis argu
menta disputationis cognoscerentur, quā vel estī
maretur euentus, vel iudicaretur causa. Obsecro
de victoia pronūcio, quom dico nō actū esse in
ter Ekiū & Carolo stadiū de humana iustitia, seu
de merito cōgrui. Sed an voluntas bonū opus tm̄
recipiat. Quid cōtrouertatur indico, nō pronuncio
vter vicent. Iam q̄ ait iudicis officio me defunctū,
satis me liberat epistola, in qua hęc insunt, quorsū
inclinant res mihi sane nō est in p̄liui iudicare.

2 Voluisse Ekiū ne dictaretur testes sunt gra
uiss. & integerrimū virū qui corā designatis cā cām
partim ipsi egerūt, partim studio factionū presen
tes agi viderūt. Iā vt dem apud designatos non id

actū esse palam est displicuisse cōsiliū excipiēdi,
porro quid oportuit detrectare vniuersi orbis iu-
diciū, idq; in paucos nescio quos, reijcere, si fidei
causam vt vocat obscurari noluit.

3 Susceperat Carolo stadium defendēdā cōclu-
sionē suā xi. Liberū arbitriū ante gratiā nō valere
nisi ad peccandū, hanc oppugnabat Eklius quam
vides de humanis viribus ppositam, atq; adeo de
iusticia hūana, seu merito cōgruū, neq; iā disputo,
accedat peculiare auxiliū, nec ne variant. n. & ipsi
questionū magistri. Certe magno cōsensu scholę
id peculiare auxiliū gratiā Iesu Christi esse nō p-
mittūt. Atq; id erat qd̄ auidi auditores expectabam-
us, q; lectorem ad suam conclusionem relegat,
nemo tam stupidus est qui putet Carolo stadium
Ekianam conclusionē defendendam suscepisse.
Ab illo instituto, in angustias quasdā, an recipiat
volūtas tm̄, causā sensim tracta est, cū in Carolo
stadij conclusionib; vnica ē quę obiter causatur
totū opus bonū a deo esse atq; eam ipsam Eklius
laigitus est, mō nō sit opus diuinitus totaliter. Ego
vero certū habeo Carolo stadio nūq; in mentē ve-
nisse causā in has symplegadas cogere. Credo
permouit eū vt diceret, atq; id recte, totū opus bo-
nū a deo esse, ppter Ekij pphanam scholam, quę
gratię & nature opera nō distinguit, nisi respectu
rationis, vt vocant, planeq; eadē specie censet acq;

quos cū natura citra gratiam, tū voluntas & gratia
efficiāt. Hic vero tutandus seu excusandus erat
Barbarus ille Heraclitus, Scot⁹ quē meministis in
rapsodiis suis quam Christiana hac de re doceat.
Quod subiecit de, D. Erasmo principe studioꝝ
pictatis, vides mi lector non alio pertinere, nisi vt
optimo viro, deinde bonis oībus inuidiosus red
dar. Valeat Ekius & traducat nos & triumphetur
pauulos. Ad id genus calumniarū satis animi pre
stabit Christus, ipse agnosco quantū Erasmo de
beant cū studiosi omnes tum maxime ego, tot be
neficijs priuatim ac publice ab eo auct⁹, quę post
q̄ intelligere cœpi, cœpi aut̄ Christo duce. Scio quā
grato pectore complexus sim, reliqua debeo isti
malarum mentiū auctori scholę.

4 Non displicuit argutia de toto & totaliter
nēpe festiua eoq; ipso gratior, q̄ noua ē & digna
Ekij professione penes quā hodie cū rerum tum
verborum arbitrium est. Iam quod docet inter illa
quid intersit non est ingratum amici studiū, quāq̄
iam olim Porphyrium didicimus, & nūc ad id ge
nus nugalia theoremata reuocari molestum est.
Porro quid necesse erat nouis glossematīs & plāe
ficticijs asserere vim liberi arbitrij, qua bonū effi
ciat cū receptū sit & apud scholasticos, vel sum
mē notę, nempe Occanicos, quosdam voluntatis
actus tantū recipi.

5 Martinus Oecumenici pontificis auctori-
tate veneratur ac tuetur. De iure diuino disputari
voluit, quod in eo probat Ekius ex Matth. Tu es
Petrus, & super hanc petra &c. Quae locum quan-
doquidem de Petri primatu exposuerunt, S. patres,
Academiae & concilia, valere ad auctoritatem oecum-
enici pontificis constituendam Ekius censet. Sed
haec qua modestia, & qua fide diluerit Martinus
ipsa declarabit olim. Tamen quoniam Ekius sanctorum patrum
auctoritatem tam fortiter iacet, & in eis spem omnem
ponit victoriae, vide quid efficiat.

Primum non est, cordi mihi cuiusquam auctoritati quidem
qua derogare, veneror & adoro tot ecclesiae lumina
celeberrimos vindices Christianae doctrinae. De-
inde puto non temere fieri, sicubi sententiae S. pa-
tres variant, quemadmodum solet, ut iudice scriptura
recipiantur, non ipsorum, neque variabilium iudiciorum scrip-
tura vim patiantur. Quandoquidem vnus aliquis &
simplex scripturae sensus est, ut & caelestis veritas
simplicissima est, quae collatis scripturis, e filo, duc-
tisque orationis licet assequi. In hoc enim iubemur phi-
losophari in scripturis diuinis, ut hominum senten-
tias, decretaque ad ipsas, seu ad Lydium lapidem exi-
gamus. Deinde ut omnino ad iudicandas scriptu-
ras adhibendi sint S. patres, satius est ex his locis,
scripturae sententiam colligere, vbi hoc ipsum agunt,
ut enarrent, quam iis vbi vel rhetoricantur, vel asser-
tionibus suis quocumque modo indulgent. Quemadmodum
hoc &c.

hoc & ipsi fere experimur varie nos scripturam
intelligere, quia varie afficimur, iam hic, iam ille ar-
ridet sensus, quia quo quocumque rapit affectus in id
incumbit, in eo se multiplici animi cogitatione ob-
lectat, & ut polypus cuiusque petre adhaerit eius
colorem imitatur, ita nos quorsum propensum animi
studium rapit, id omnibus, vix effigiare studemus. Iam
quoties euenit ut excipiat vim alicuius sententiae pro-
prie & sinceram mens nostra, oblectetur in ea se
paulisper, mirabili quodam modo, quem reuocare po-
stea elapsum prorsus nequit. In eum modum sancti
patres & affectu quodam rapti in sensum non malum
quidem, sed impertinentem sepe numero scriptura
sunt abusi. Quod ut non damno, sic tamen recipio, ut in
controversia parum valere arbitrer. Nam ut greci dicunt
καλωσ τρεχουσιν, αλλα εκτος οδου, immo ausim
& hoc dicere nonnumquam sensu quodam S. patres in-
terpretatos esse scripturas, quem suggererat & inspi-
rabat viuarum aliquis affectus, qui sensus & verus sit
& non impertinens, quem tamen nos hominuli ad literam
quadrare non videmus, nempe alio nos alius spiritus
rapit. Est enim eiusmodi quaedam tacita mentis alimonia,
& manna quoddam quod puto paulum intellectum spiri-
talem vocare, quem facilius sit percipere, quam verbis
delineare. Iam vero quis non videt veteres liberrime
scripturis abusus, plerumque temporibus, plerumque diffen-
sionibus, hereticorum data sunt, quod genus exempla
liceat innumera producere. Neque raro accidit praesertim

B

in recentioribus, vt pugnet cū origine sua exposi-
tio quepiam. De scholasticis non est vt multis agā
quibus diuine literę quiduis sunt potius quā sim-
plices, immo nescio quē proteū fingunt dū eas in
allegoricos, tropologicos, anagogicos, lrales, grā-
maticales, historicos sensus transformāt, & trans-
fundunt in nescio quas lacunas. Ad veteres redeo,
quos hactenus dixi scriptura abuti, iā vero & er-
rare sepe numero dico. Quęlo quoties lapsus est
Hieronymus, quoties Augustinus, quoties Am-
brosius nec. n. tam ignoti mihi sunt, vt non hoc li-
bere ausim dicere, imo fortasse notiores aliquāto
sunt mihi, quā Ekio suus Aristoteles, Quoties ipi
inter se dissentiant, quoties suos errores retractāt,
& quid multis? vna est scriptura cęlestis spiritus
pura, & per omnia verax, quā canonicam vocant.
Proinde quid piaculi ē? si Martinus alicubi a qui-
busdam ambiguis veterū expositionib. dissentit,
& cur nō dissentiat? Locū Matthei, Tu es Petrus,
& super hanc petram, Martinus enarrans sequitur
Origenem, qui vnus p multis ē, idq; eo loco, vbi
hoc ipm agit Origenes vt enarret, Augustinum in
homilia, videlicet Euangelij exegefi, Ambrosiū in
lib. vi. in Lucam, reliquos pretereo. Esto munit
Ekii sententiā suam aliquot patrū auctoritatib.
Hiero: & Cypriani, quib. maxime nititur. Nā Ber-
nardo & Leoni parum iuuat in hoc negocio erit,
vides & diuersam s. patrum auctoritatib. munitā.
Quid igit? ipsi secū pugnant? qd mirū? Inde con-

sectaneum est sanctos patres non probare locum
Matthei ad Oecumenici auctoritatem pertinere.
Patrib; em̄ credo / quia scripturæ credo cui vim
fieri non licet propter varias illoꝝ sententias. Itaq;
ex ipso scripturæ ductu, ex argumenti ordine col-
ligenda fuit Martino firma & stabilis sentētia, quā
adiuuāt optimi quiq; qui eum ipsum locū integre
enarrāt. Iam vero vides a qua parte stent copię s,
patrū instructiores, a Martino stāt qui integri lo-
cum enarrāt. Ab Ekio qui utiq; i alieno argumē-
to Matthei loco abusi sunt. Et hæc si libet oculati⁹
videre, cernes in dubium vocari ab ipsis auctorib;.
Hierony. castigatione quadam sententiam suam
temperat. sic iquiens, at dicis sup petꝝ fūdat ec-
clesia, licet id ipsū i alio loco sup omnes aposto-
los fiat & cuncti clauēs regni cœloꝝ accipiant, &
ex æquo sup eos ecclēie fortitudo solideꝝ, tamen
propterea inter duodecim vnus eligit̄ vt Schisma-
tis tollatur occasio. Vides interpolatā castigatio-
ne Hieronymi sententiā, doceat ergo Ekius quor-
modo ex æquo sup omnes ecclēie fortitudo soli-
det̄, & tñ vnus eligatur Schismatis caussa. Et huic
vnico Hieronymi loco / quot liceat alios eiusdem
opponere? Cypriani locus ad Pupianū plane huc
pūnet, oportere vnum esse cui audiat popul⁹, nō
quidem totius orbis, sed singularum dioecesium,
Epistolam qui volet diligenter excutere, nī fallor,
non aliter iudicabit.

B ij

6 Nō est in epistola nostra Christum dum Petro dixisset, pascere oues meas, post hoc Apostolis parē potestatem traditam &c. Sed sic post parē potestatem traditam, .i. postquam par potestas tradita est, Accipite &c. deinde dictum Petro, pascere &c. Hic si vel grammaticus, quos dicit, consulisset Ekius epistolam nostram non adulterasset, vides Eki redire me ad crepidam, Neque periculum est vllum, ne hoc loco Martino inuidiosi per te reddamur, qui tam probe de nostris iudicaueris.

7 Maccabeorum libris tantum esse auctoritatis, quantum est Euangelio palam dixit, nec est ut infirmari possit, quam nescio quomodo dissimulat, & nemini obscurum est, quam recte id dictum sit, qui modo Hieronymum vident, qui sic ait, sicut ergo Iudith & Thobie & Maccabeorum libros legit quidam Ecclesia, sed inter canonicas scripturas non recipit sic & haec duo volumina, s. Sapientiam & Ecclesiasticum, ad edificationem plebis non ad auctoritatem ecclesiasticorum dogmatum confirmandam. Est ergo inter libros Ecclesiae discrimen, quae alios libros aliter recipit, ut non sit consecratus hic liber est in numero nostrorum, igitur est scriptura Spiritus sancti.

8 Temere nos Ambrosium inuadere accusat Ekius, sane hoc loco dignus, quem paulo durius tractarem. Equidem de Matth. loco dixi, tum quae

ille interpretatur Lucę est. At vero primū constat
aliū esse aduersariū apud Lucā, nempe a quo cur
randū est vt liberemur, aliū apud Martheū, qui cū
cōuenire nos oportet, in quē asperius dixi ppter
eos quibus placabile & vt dicunt veniale videtur,
negare inimico beneuolū animū. In summa, i eos
qui ita nobis pcepta consilijs tēperarunt, vt lōge
inferius sit Christianū esse, quā probum ethnicū,
Quanq̄ & ille apud Matth. locus amplius quiddā
pse se ferre mihi videtur, eo q̄ sit in gręcis *αντι
δικος*. Deinde carcerem per tenebras exteriores
apud Matt. exponit Ambrosi⁹, quę inferorū pcul
dubio descriptio est. Deniq; qđ videtur patroci
nari Ekio, simpliciter figura quadrantis significari
vult culpę cōpensationem, & sicut textus dicens,
donec reddas extremū quadrantē, nō ait aliquādo
reddi extremū quadrantem, ita Ambrosius dicens,
figura quadrātis significari culpę compensationē,
non addit fieri eam in mortuis compensationem,
immo refragantur quędā aperte, si ad compensa
tionē pœnarū in mortuis trahere velis. Breuius ex
pediero locū si iuxta crebram figuram cū gręci tū
hebraici sermonis verbi donec, exponam, id quod
oportet. Ambrosio nihil vt vides adimo. Quanq̄
ab eo sicubi a germano sensu variat, dissentire cre
do, non est flagitiū. Porro & in eo apud Lucā ca
pite de quadrante multa philosophatur cū in grę
cis nō sit nisi *λεπτον εσχάτον* qđ partē quadrātis

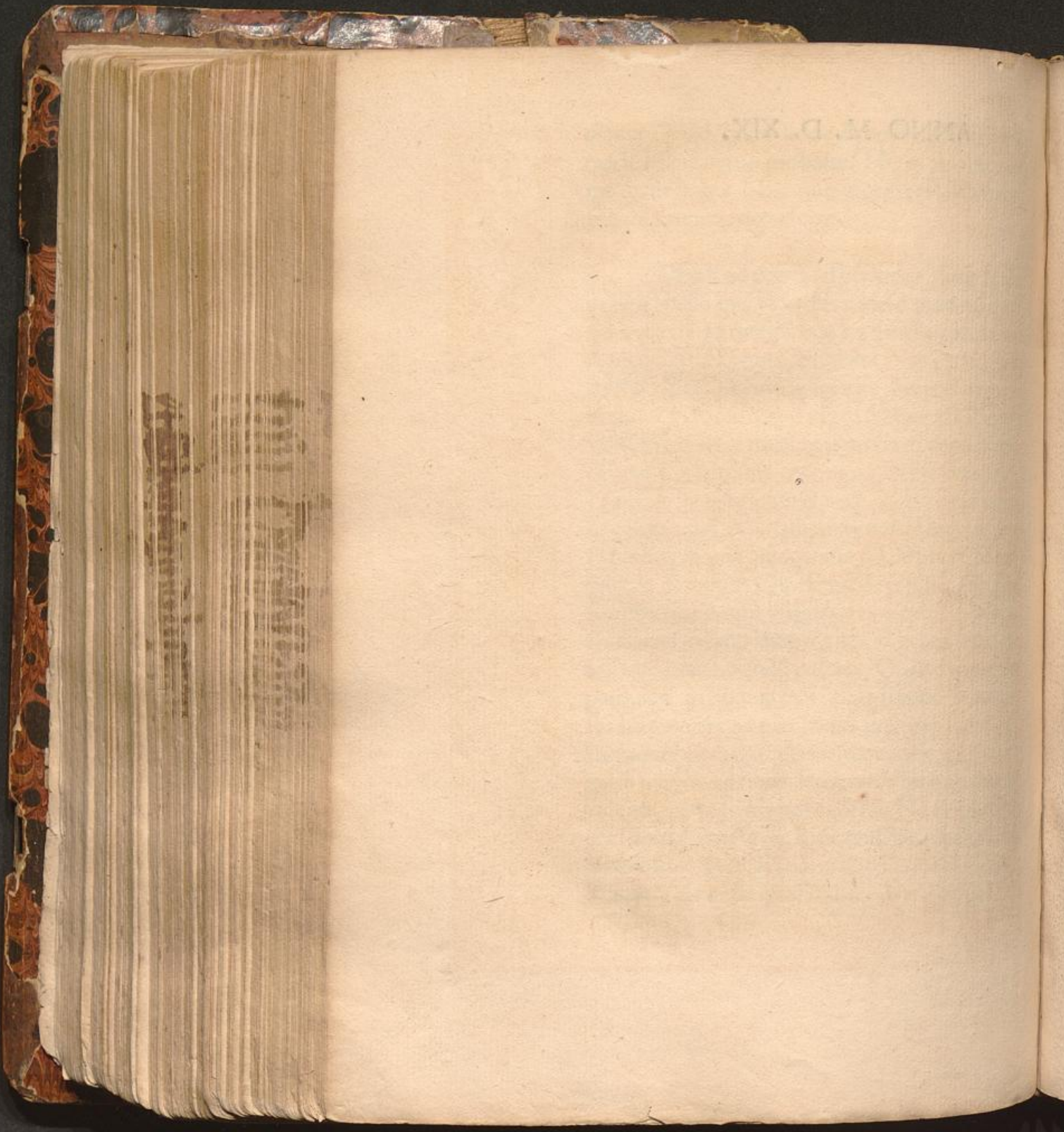
dicunt Quid? quod ille de diabolo differit ne ipsi
quidē Hieronymo probatur? Hic q̄ ait obscurari
me bene habet. Nam non ingrātū est sub vmbra
Ekiani nominis delitescere.

9 Obiter ad pauca respōdimus, sunt & alia
in Ekij libello quę vt verbis excusē, puto nō magis
noperere referre, nempe quę res ipsa in notariorum
cōmentarijs descripta declarabit. Nam & hęc si li-
cuisset, silens maluerā pretereire. Immo deste a me
in illū ne verbum quidē vllum dictum est. Proinde
vicissim obtestor caussa pugnet non contumeliosus,
debemus. n. charitati, quā cupio, ita me deus amet,
ex animo inuiolatam illæsaq; q̄ vero crassiores
nos putat, quā vt de sublimibus theologorū quæ-
stionibus aliquid attingamus, nō displicet. Modo
pmittat & vulgus Christianū de pijs nōnūq; quæ-
stionibus colloqui atq; adeo nos, qui a theologie
studijs nō omīno abhorremus, id genus sacris de-
licis animum nonnūq; pascere. Quāto satius erat
paruulos, in quibus nos quoq; sumus, fauore ac
studio animare, ad pijs literas, imo etiā si quid de-
linquerent per imprudentiā, conuiuere, quā huius-
modi tragicis vocibus deterere. Vale mi lector, &
defensionē nostram boni cōsule. Nā & ipse testis
erit Ekius potuisse me hanc caussam plerisq; locis
inuidiosius agere, si animo liberius indulgissem.
Iterum Vale ex inclyta Saxonie Vuitēberga.

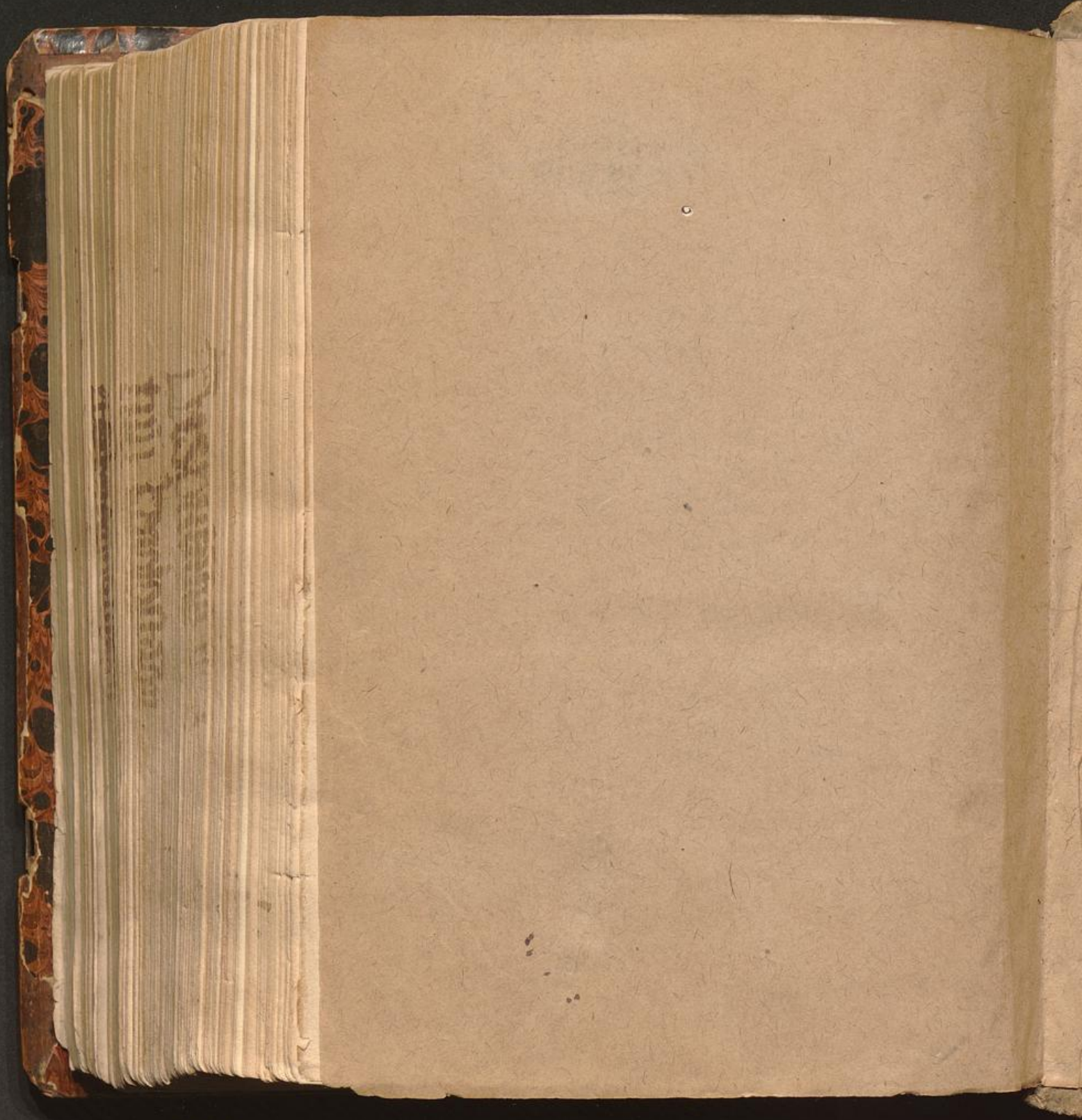
ANNO M. D. XIX.

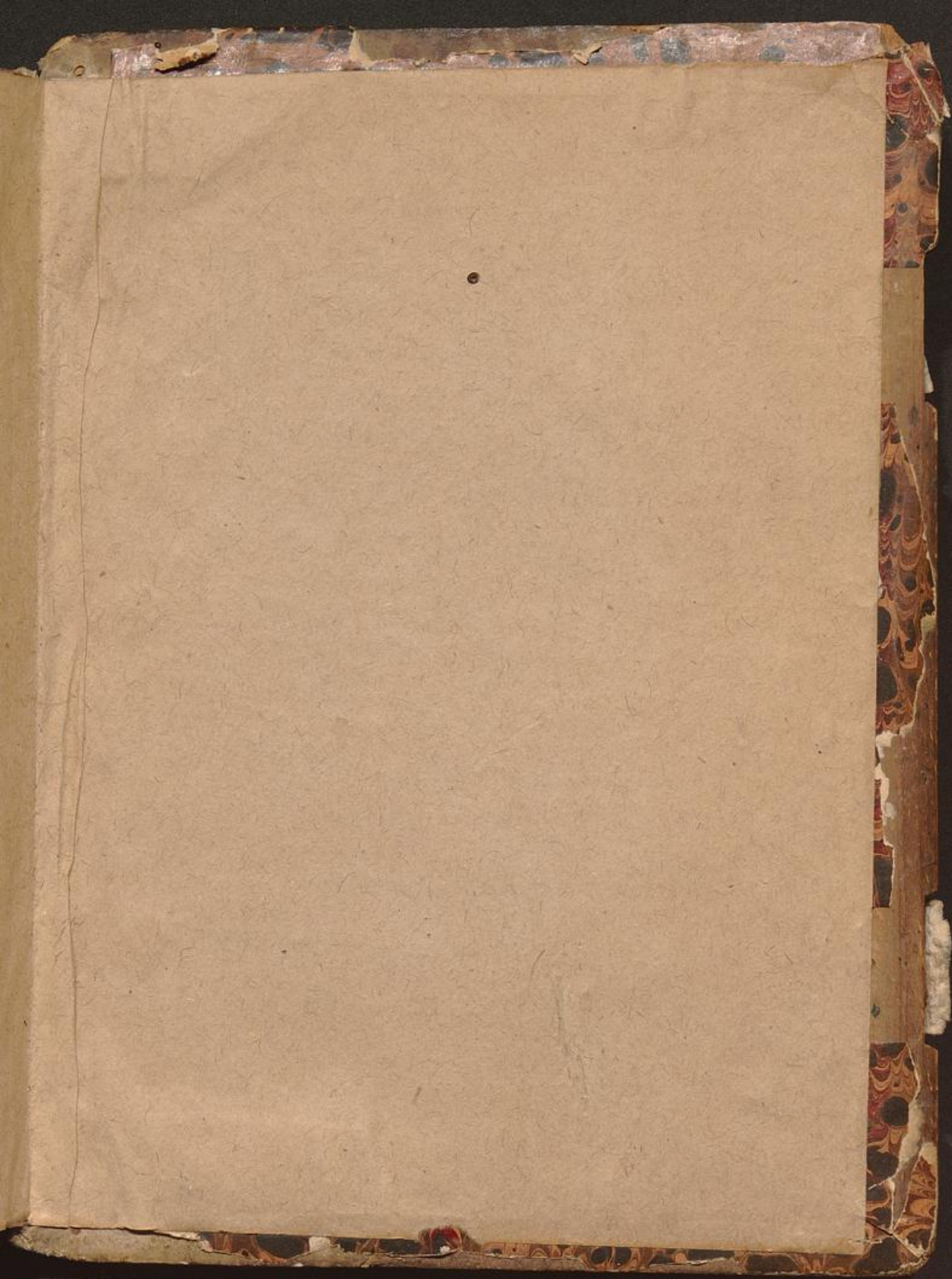
ipfi
rari
bra

afia
ag
um
i li
me
ide
ijs,
et,
res
æ
do
æ
gie
le
rat
ac
er
if
&
is
is
.

by
us,
en
om
ad
tra
ele
die
re
ve
&
ter
er
tā
ter
ire
fo
cū
ca
ter
di
ta
lie
as
le
tē
ert
te

or
rs

Th
6116